

NOVADNIEKS

CETURTDIEN,
1990. gada 29. novembrī

PREILU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 142 (6146)
Mats 3 kap.

Kā ziemos „Dzintarā“?

Rudens sākumā rajona lopkopības speciālisti nolēma, ka tradicionālās ziemas skates šogad nerikos — pārāk grūta bijusi vasara un pārāk atšķirīgi ir līmeni, kādos kopsaimniecības gaida salu un sniegu. Taču kolhoza «Dzintars» lopkopji spriедa savādāk — skate mobilizējot un liekot kritiskāku aci vērtēt situāciju. Tāpēc viņi rūpīgi gatavojas un pagājušajā nedēļā uz šo pasākumu uzaicināja arī agro-rūpniecīkās apvienības speciālistus. No pašmāju laudīm skatē piedallījās visi lopkopības speciālisti, kolhoza valdes loceklī un protams, visi lopkopji, kuri ar lielu interesiju vēroja kaimingu veikumu.

Tātad, kā ziemai sagatavojušies dzintarieši? Par to pastāstīja agrorūpniecīkās apvienības alvēnā zootehnike HELENA ŽEIKSANE:

— Saimniecībā, neskaitoties uz nejaukajiem laika apstākļiem šoruden, loti daudz paveikts fermu tuvākās apkārtnes sakārtošanā. Bet tā jau nav tikai šī gada iezieme vien. «Dzintarā» par to donāja arī agrāk lepriečina, ka daudz kas fermās sakārtots un izremontēts. Par to visi lopkopji un speciālisti atklātu un lielu paldies teica kolhoza priekšsēdētājam Valentīnam Krauklim. Viņš domā par perspektīvu.

Protams, nekāds izcilais spīdums fermās nebija vērojams, taču normāla atmosfēra un darba apstākļi sagādāti. Skate bija vērtīga arī tādēļ, ka lieliski parādīja katru lopkopja individuālo veikumu. Ja vienādi apstākli un vienāda lopbarības rezultāti.

L. BIRZNIECE

bāze, visu izšķir cilvēka attiekību un darbs.

No malas vērotājiem zīmīga liekas saprašanās starp kolhoza speciālistiem un ierindas lopkopjiem. Vislabākās atsauksmes skāņā par saimniecības dispečerībām un elektriķiem, kuriem lūgums nekad nav divas reizes jāsaka. Kritiskas piezīmes saņema fermu mehāniķi. Iecirknu priekšnieklem vajadzētu vairāk parāpēties par lopbarības saglabāšanu, gādāt par taupību. No speciālistiem un lopkopjiem jāprasa vēl stingrāka tehnoloģiskās disciplīnas ievērošana. Ipaši svarīgi tas šogad, kad ar barību knapāk neka citkārt.

Par labo mikroklimatu lopkopju kolektīvā liecina arī sīsnīgā sagaidīšana ikvienu objektā. Briežu fermā un Rimičānu.govju fermā bija sagatavotas fermās strādājošo sieviešu rokdarbu izstādes. Cetur skates daibniekus sagaidīja un cienāja ar āboliem vai mājās ceptiem pīrāgiem.

Skates noslēgums — kolhoza kantori. Lopkopji saņēma pateiņu par darbu, arī prēmijas un ziedus. Viņi uzsklausīja rajona speciālistu vēlējumus. Piemēram, nākamgad gaidīms jaunais olenā standarts. Lai nenonāktu zaudētājos, jau tagad visiem dienestiem jācenšas labāk sadarbīties un gatavoties, ka no visiem tiks vairs iet stingri. Vēl jāatceras, ka izteikot ar jebkuru barības daudzumu, prioritāte noteiktai doda matu audzējamajam ganāmūlkam. Jo lopkopjiem svarīga netikai šodiena, bet arī nākotnes rezultāti.

L. BIRZNIECE

LDDP rajona komitejas valdes paziņojums

Daudzi rajona iedzīvotāji saņāmas pastkastītēs atraduši uzsaukumu «Latvijas lidzīpilsoniem», ko parakstījusi PSRS un Latvijas PSR Konstitūcijas un pilsoņu tiesību aizstāvēšanas komiteja, Latvijas PSR Darba kolektīvu apvienotā padome, Latvijas PSR kara veterānu, Brunoto Spēku un karavīru internacionālistu apvienotā padome, Armijas sabiedrīkā kustīka un Latvijas PSR Darbajaužu internacionālās frontes republikāniskā padome.

Iepazinusies ar šo «dokumentu», kurš piesātināts ar histēriķām un prātu notrulinošām frāzēm («mūsu nākotne ir apdraudēta», «ap mums kļūst hitlerisms un stalinisma lalku rēgi», «mēs atrodamies pie pedējās robežas», «pacietības mērs ir pilns» utt. u. tml.), LDDP Preili rajona komitejas valde uzskata, ka šīm aicinājumam ir kļaujī provokatorisks raksturs. Tādā toni uzrakstīts uzsaukums aizskar Latvijas pamattedzītotāju čelu un ir

vērts pret likumiņi ievēlēto republikas Augstāko Padomi un Latvijas valdību, faktiski aicinot izvērst ciņu pret tām. Vai tiešām uzsaukuma autori, kuri dienendienā dzīvo mums līdzās, min to pašu Latvijas zemi, ēd mūsu tēvtēvu zemē audzēto maiži, itā arī nekad nesapratis latviešu tautas intereses, mūsu centienus mierīgā celā, taču nelokāmi īstenoši katrais tautas neatnemamas tiesības — būt brīvai un pašai lemt savu likteni? Vai tiešām viņi mūs tik loti neciņa un ienīst, ka nav gatavi spēkaut pussolitī mums pretim? Ar aicinājumiem «saliedēt savas rindas», «dot pretsparu neofašismam un neostalinismam» (citienī vārdiem — visiem, kas leistājas par Latvijas neatkarību) saprāšanos panākt nevar.

Mēs aicinām rajona iedzīvotājus saglabāt mieru un neautīties nekādām provokācijām šajās Latvijai politiski tikai sapringtajās dienās. Būsim patēšām vienoti savai Tevzemei!

Maniem vēlētājiem

Ar nozīmi konstatējot savas darības neefektivitāti, ka arī nespēju rast kompromisu starp ekoloģiju un ekonomiku, uzskatu par bezjēdzīgu savu turpmāko darību gan Preili rajona, gan Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomju ekologijas un veselības aizsardzības komisijas. Ar šī paziņojuma publicēšanas dienu aizsakos no man piešķirtajām deputāta pilnvarām.

Valdis Anspoks

Pa olinai svētdienas rītos...

• IZSKAIDROJAM SITUĀCIJU

Kādas runas tik nav dzirdētas... Vieni saka, «Rožupē» vistās tiekot likvidētas. Otri atspēko, ka vistu fermu gan saglabāšot, bet par desmit olām veikālā nākoties atstāt četras, plecus vai pat vairāk rubļus. Un tad vēl pa vidu visādas baumas par neveselīgiem putniem un tādām pat olām. Lai noskaidrotu situāciju, braucām uz Rožupi un aicinājām kolhoza priekšsēdētāju JĀNI PASTARU uz sāruni. Vismaz pa olinai svētdienas rītos tācu mums būs..

ATTĒLĀ: visu fermas mehāniķis Jānis Vaivods ir atbildīgs par visu tehniku, kas nodrošina putnu barošanu, dzīrdināšanu.
J. SILICKA foto

— Tik daudz jau nu varu solīt puslīdz droši. Ja arī kombinēto spēkbarību lietas neies uz slikti pusi, varēsim ražot arī vairāk. Bet par cenu neko galīgu un konkrētu vēl nevaru pateikt. Pilnīgi iespējams, ka desmit olas maksās arī četras un pat vairāk rubļus. Tagad jau visapkārt tāda nenoteikta situācija. Visi gaida, gaida 1. janvāri — itin kā citā pasaule sāktu dzīvot.

Putnkopības pārvaldē seminārā mūs māca, sak, lai nemot par paraugu Rietumus, tur esot gan vistās smukākas, gan olas labāk déjot. Un tā tālāk... Kas tie mācītāji, jūsuprāt, ir? Ne jau vistkopības speciālisti, bet gan labības koncerna pārstāvji. Bet paši nespēj nodrošināt spēkbarības sastāvu pēc receptē paredzētajiem komponentiem. Tā izveidojas kēdīte — viņi slikti spēkbarību ražo, mūsu vistās slikti dēj.

Mūsu specifika ir precīzitāte un precīzitāte. Jāstaigā kā par naža asmeni. Fermā praktiski nav speciālistu putnkopībā. Viss piecpadsmit cilvēku lielais kolktīvs ir vienkārši strādnieki. Dala no viņiem nav pat vietējie, bet brauc no Līvāniem. Tā jau ir, ka reizēm viņi ko neizdzara, reizēm arī kolhozās nenodrošina apstākļus darbam. Bija tāda situācija, ka nesanāmām spēkbarību. Ko darīt? Jāzītēt ar pašu miltiem vai jādod sīvēnu spēkbarību. Ārprāts! Dējība strauji krītas. Un tad jau ir loti grūti to atkal pacelt līmeni, reizēm par neiespējami.

Kādas tās ligumcenas? It kā par 68 kapeikām kilogramā vairāk gan nebūsot. Bet mūs jau at to pašu pietiek — trīs reizes daudzāk. Neesam tācu arī nekādas labdarības kantoris, strādāt ar zaudējumiem negribam. Tāpēc cena olām ir jāpācel.

Paskaidrošu nedaudz sīkāk. Pirkīkārt, der zināt, ka olas nekur pasaule nav tik lētas. Otrīkārt, vistām graudi vajadzīgi pat vasarā (tie, kas paši audzē putnus, to zina). Lai vistās izdētu vienu miljonu olu, tām jāizbaro apmēram 225 tonnas. Tātad vienai olai tiek patērtēta apmēram ceturtā daļa kilograma spēkbarības. Nu ir pavism vienkārši aprēķināt, cik ola maksā, neņemot vērā visu pārējo... Izmaksu ir daudz.

Mūsu iedzīvotāji arī nebezgala daudzīgiem sīkumiem un loti dažādiem blakusfaktoriem. Un tas, ka neveicas tik labi, kā pašiem gribētos, ir atkarīgs arī no mūsu pašu neprāmēs teicamī organizēt darbus. Loti ietekmē attiecības starp organizācijām, ar kurām esam saistīti. Un šīs attiecības nav nekas cits kā mūsu sistēmas auglis. Nav absolūti nekādas drošības par partneri, iekuru solījumu, jebkuru līgumu var «aizmirst», lauzt.

Nupat rītā zvanījām uz Daugavpils labības kombinātu, jo vajag spēkbarību. Tur saka, nav, neko nezinām, vispār nevar galīgi sagūt kopā... Pēc briža skatāmies — divi spēkbarības vedēji atbraukši. Viņi tur paši nezina, ko dara.

Jā, un spēkbarību atveda gan, bet kādu? Tādu, kas der trīs

pāris gadiem viena korpusa iekārtā maksāja četrdesmit tūkstošus rubļu. Bet nu kopā ar uzstādīšanu mums tā izmaksās jau simts tūkstošus. Un vēl — agrāk visiem citiem lopkopības produkcijas ražošanas veidiem bija noteiktas valsts dotācijas, vienīgi olu ražotāji nesanāma ne kapeiku.

Jāsaka, kēpas ar vistām ir daudz. Visvairāk apbēdīna tas, ka nevienam citam jau tās vistās un olas, liekas, nemaz nav vajadzīgas. Irist un zūd visi saimnieciskie sakari, kādi bija agrāk. Transportieriem mums ir vajadzīgas īpašas troses. Rajona nav, Rīgā nav. Saka, braucām paši uz Magnitogorsku, nez, vai daubūsiet. Sprostus atkal ražo tikai Stavropole un Nežīna. Neviens jau mūsu vietā tos nebūt gādājis, paši braucām pakal. Un tāpēc es nebrīnos, ka kolhoza speciālisti reizēm man saka — vajagot tās vistās likvidēt. Bet korpusos bullus iekšā un miers...

Labs variants situācijas uzlašanai varētu būt pašu gatavotā spēkbarība. Graudi mums ir, dzīrnas arī nav tā lielākā problēma. Ja vēl varētu pastiept roku un paņemt vienu maišeli ar olbaltumvielām, otru maišeli ar vitamīniem un trešo ar nepieciešamajiem mikroelementiem, tad atlīku tikai sabērt barības maišījā iekšā... Bet mēs esam no centralizējušies tiktāl, ka graudu vedam uz Daugavpili, kur tos samal, nez ko un nez kā sajauk, tad visu vedam atpakaļ. Kaut kā aigārni...

Līdz šim visām rajona slēgtām iestādēm (slimnīcām, bērnukrīzēm) olas devām par valsts cenu, pārējie patērētāji saņēma par līgumcēnām. Tagad nojēmām, ka olas par līgumcēnām pārdosim visiem.

Ceru, cienījamie lasītāji, ka kolhoza «Rožupe» priekšsēdētāja stāstītais jums deva zināmu skaidrību, kāpēc veikālā vairs nevaram nopirk oļu par astoņām vai deviņām kapeikām gabalā. Un tas, ka nākamgad nāksies maksāt arī krietni vairāk, pavisam reāli. Tāds ir ekonomikas nestabilitātes rezultāts. Lai nu kā, bet pa olinai svētdienas rītos mēs varēsim iebaudīt pavisam droši.

Lidija KIRILLOVA

PSRS agresija pret Somiju

30. novembrī aprīt piecdesmit viens gads kopš tā saucamā Ziemas kara sākuma, kuru izprovocēja PSRS pret neatkarīgo Somiju. Visa pasaule toreiz apbrinoja feldmaršala Manerheima vadito somu tautas pašaizliedzīgo pretošanos Sarkanās Armijas milzīgajam pārspēkam. Atceroties šo agresijas aktu, ielūkosimies Ziemas kara norisē un tā rezultātos.

1939. gada 23. augustā parakstītais Padomju Savienības un Hitleriskās Vācijas sīpēnas noligums tieši skāra Eiropas mazo valstu — Latvijas, Lietuvas, Igaunijas un Somijas — līktenus. Sīpēnajā protokolā abas agresīvās lielvalstis vienojās par Polijas sadalīšanu, kā arī par Baltijas valstu un Somijas atstāšanu PSRS ietekmes sfērā. Kad 1939. gada oktobri PSRS bija piespiedusi Baltijas valstis atlaut savās teritorijās ierīkot Sarkanās Armijas karabāzes, saskaņā ar Molotova — Ribentropa paktu sīpēno protokolu. Padomju Savienība kērās pie «somu jautājuma» nokārtošanas.

PSRS arī Somijas okupāciju un aneksiju bija iecerējusi nodrošināt pēc līdzīga scenārija. Maskava trīs reizes uzācināja Somijas valdību uz pārrunām. To mērķis — vispirms panākt atlauju Sarkanās Armijas bāzu ierīkošanai Somijā, pēc tam «organizētē sociālistisko revolūciju», izveldot marionešu valdību, kura pasludinātu Somijas «brīvprātīgu» iestāšanos PSRS. Taču — kas izdevās Baltijas valstis, tas neizdevās Somijā.

PSRS un Somijas sarunas sākās 1939. gada 13. novembrī. To gaitā Padomju Savienība Somijai izvirzīja šādas prasības:

1) noslēgt savstarpejās palīdzības līgumu (tāpat kā to PSRS bija izdarījusi ar Latviju 1939. gada 5. oktobri un kurš, kā zinām, vēlāk atviegloja Latvijas okupāciju);

2) atvīrīt Somijas valsts robežu no Leningradas par 70 kilometriem;

3) atlaut ierīkot Hanko pussālā karabāzi;

4) nojaukt no cīņājumā Karēlijas zemesšaurumā.

Taču somu delegācija (atšķirībā no Latvijas, Lietuvas un Igaunijas valdību nostājas) nepiekrita ne savstarpejās palīdzības līguma noslēgšanai, ne arī citu prasību izpildei.

Tad PSRS nolēma «Somijas problēmu» atrisināt militārā ceļā. (Cita starpā. Kā pēdējā laikā kļuvis zināms, analogi Padomju Savienība būtu rīkojusies arī Baltijas valstis, ja to valdības nepiekristu līgumu noslēgšanai. Sarkanās Armijas ģenerālštāba bija izstrādāts attiecīgs plāns.) Lai pasaules acīs kaut kādā veidā attaisnotu klajo agresiju, 1939. gada 26. novembrī Padomju Savienība izprovocēja tā dēvēto Mainillas konfliktu. Tā būtība bija šāda.

Slestarjokos bija novietota NKVD sarkankarogota robežapsardzes vienība majora Okunevica vadībā. Ūsu — Alakilas rajonā atradās 70. padomju divīzijas 68. pulks. 26. novembrī, plkst. 15.00 robežapsardzes vienības Ugrjumova komandētās baterijas viena līelgabala apkalpe saņēma pavēli izdarīt dažus šāvienus, ko tā arī veica laikā no plkst. 15.45 līdz 16.05. Sāvīni nokrita 68. pulka 3. bataljonā izvietojumā, radot upurus. Tūlīt pēc tam padomju valdība apvainoja somu artilleristus uguns atklāšanā par «padomju pozīcijām». (Līdzīgi provokāciju PSRS veica pret Latvijas robežapsardzes posteni Abrenes aprīnka Mālenkos. Pēc tā sagrāvēs PSRS 1940. gada 16. jūnijā iesnie-

dza ultimātu Latvijas valdībai un pieprasīja tās atkāpšanos, bet 17. jūnijā PSRS kara spēks uzsāka Latvijas okupāciju. Sis fakts vien apgāz komunistu ar baltiem diegēm šuto versiju par Latvijas brīvprātīgo festāšanos PSRS sastāvā.)

Pēc Mainillas incidenta 1939. gada 30. novembrī plkst. 8.30 Sarkanās Armijas 19. divīzijas, 1900 līelgabali, 500 tanku un 300 līdzīnu atbalstītās, pārgāja neatkarīgās Somijas robežu. Padomju aviācija bombardēja Helsinkus un citas pilsētas (diemžēl «sarkanie ērgli» Somijas pilsētu bombardēšanai izmantoja vēl neatkarīgā Latvija ierīkotos līdlaukus, kuros bija paspējuši jau izvietoties).

Pēc ārzemju speciālistu apmeklējumiem karā pret Somiju PSRS iestāstīja 1 miljoni 250 tūkstošus karavīru. Tas bija viena ceturtā daļa no aktīvās armijas.

Otra dienā pēc uzbrukuma sakšanas Somijai Teriokos — kūrortpilsētā netālu no PSRS robežas —, ko somi bija atstājuši, O. Kūsinens, VK(b)P CK Politbiroja loceklis, sastādīja «Somijas Tautas valdību» (bez somu tautas gribas un ziņas, ar Maskavas svētību). Tā bija marionešu valdība — tāda pat, kā vēlāk emisāra Višinska valdība izveidota Kirhensteina valdība. Maskavas plāns bija vienkāršs: atzīt O. Kūsinenu valdību par vienīgo likumīgo Somijas valdību, parakstīt ar to savstarpejās palīdzības līgumu, uz Sarkanās Armijas durkliem «lenest» šo valdību Helsinkos un «atbilstoši somu tautas gribai» pasludināt Somiju par padomju republiku.

Taču Maskava pārrēķinājās. Somi nedomāja pakļauties okupantiem, un «sociālistiskā revolūcija» izgāzās. Civliežu dzīvojotā vienīkārši atstāja teritorijas, kurām draudēja okupācija, un Somijā neviens nedomāja atbalstīt Kūsinenu

«tautas valdību». Neveicās arī militārā ziņa. Pirmās neveiksmes grāva sarkanarmiešu morālo stāvokli. 49. padomju divīzijā pat notika saclēšanās. 1939. gada 29. decembrī kaujās pie Suosailem somu karaspēks pilnīgi iznīcīja padomjas 163. divīziju. Bojā gāja 15 000 sarkanarmiešu.

Somu negaidītā varonīgā pretošanas iebrucējiem, politiskās un militārās neveiksmes burtiski tracīnāja PSRS valdību. Sarkanie politi strīki neveiksmju vaininieku meklēja savas armijas komandieru vidū. Pēc Sarkanās Armijas politiskā komisāra Mehlisa pavēles tika nošauts ģenerālis A. Vinogradovs, kā arī daudzi virsnieki.

Lai salauztu somu pretošanos, Sarkanās Armijas virspavēlnieciem bija spiesta vēl vairāk palielināt kaujās iešanāsīto divīziju skaitu. 1940. gada februārī pret Somiju jau bija vērstas 45 padomju divīzijas. Vienam somu karavīram vajadzēja cīnīties pret 50 sarkanarmiešiem. Tā patēsām bija somu karavīru varonīga cīpa par savas dzīmtenes brīvību un neatkarību. Jāpiebilst, ka somu tautas talsnīgo cīnu pret agresoru atbalstīja 11 500 brīvprātīgo no 25 pasaules valstīm.

Tomēr nelielās Somijas kāraspēks un stratēģiskie rezursi nevarēja ilgi izturēt milzīgo pārspēku. 1940. gada 13. martā pēc Somijas valdības priekšlikuma sākās miera sarunas, un 105 dienas ilgais Ziemas karš beidzās.

Kara bilance Padomju Savienībai bija visai bēdīga, lai neteiku — drausmīga. Pēc Rietumu vēsturnieku ziņām PSRS zaudēja ap 200 000 kritušo, 96 000 sarkanarmiešu tika ievainoti, bet 6 000 nokļuva somu gūstā. Somijas zaudējumi — 23 000 kritušo, 9 500 ievainoto. 1 600 somu karavīru krita Sarkanās Armijas gūstā, no kuriem vēlāk dzīmtenē atgriezās tikai 800.

Dzīvības zaudēja arī 2 000 civiliedzīvotāju, to skaitā — bēri, sievietes un sirmgalvji.

Kādi tad bija Ziemas kara galvenie rezultāti?

Pirmkārt, Somija zaudēja daļu savas teritorijas, taču no sargāja neatkarību, ko neprata vai nespēja izdarīt dažus mēnešus vēlāk Baltijas valstis. Ziemas karš vēlreiz pierādīja, kad lielvalsts ar savām daudzpusīgajām interesēm nostājas pret mazu tautu, kurās viegīgais mērķis ir izdzīvot, tad spēku samērs nav pats svarīgākais (to šodien vajadzētu paturēt prātā Baltijas valstīm).

Otrkārt, Ziemas karš parādīja, ka PSRS ir agresīva valsts, kura ir gatava ar bruņā spēku sagrābt svešās zemes. Un tā arī vēlāk sagrābta Baltijas valstis, daļu no Polijas, Besarābiju, Ziemeļbukovīnu.

Treškārt, pastiprinājās PSRS izolācija pasaulei. 1939. gada 14. decembrī Padomju Savienību par agresiju pret Somiju ar kaunu padzīna no Tautu Savienības, ASV parsludināja oficiālu embargo pret PSRS.

Un visbeidzot. Ne velti ironizē — vēstures vienīgā mācība ir tā, ka no tās netieši izdarīta nekāda mācība. Vēlākā notikumi — PSRS agresīvā ričība Ungārijā 1956. gadā, Čehoslovākijā 1968. gadā, Afganistānas karš un tagadējā vēršanās pret Baltijas valstu neatkarības centieniem to uzskatāmī apliecinā. PSRS tā arī nav sapratusi, ka ar varu mīš nekļūsi, ka ar durķu palīdzību tautas nevar padarīt lāmīgas.

Jāzeps PIZELIS,
vēsturnieks

Cilvēki un darbi

Pa tīkko atvērtajām durvīm uzvēdīju kādreizējo, bet tagad alzmirsto jumta skaidu ražošanu radās Konstantīnam. Turklat «Lauku Avīzē» bija apakstīta šādas iekārtas uzsbūve. Sameklēja tās rasējumus (palīdzēja rajona Tautas deputātu padomes priekšsēdētāja vietnieks J. Bojārs), talkā nāca Juris (pēc profesijas viņš ir mehāniks), un darbs varēja sākties. Tiesa gan, vispirms nācās aizbraukt uz Ogrī, lai pārliecinātos — avīze aprakstīta konstrukcija neder. Vēl nācās pabūt Vallē, kur tādas konstrukcijas mašīna darbojas. Taču arī tā neapmierināja. Un Konstantīns ar Juri izgudroja savējo, izmantojot šim nolūkam liekās metālkonstrukcijas, kas neviens nebija vajadzīgas.

Septembra beigās ar iekārtu saražoja pirmsā jumta skaidus — izpildīja J. Raiņa muzeja pasūtījumu. Sie trīs tūkstoši skaidu — pagādām viss veikums. Tomēr bezdarbs meistariem nedraud. Pasūtījumu ir daudz, taču — pasūtītājiem nav materiāla, un arī uz mežu pēc tā vēl neatzbrauksi un nepanemsi. Nebūtu slikti pašiem sākt meklēt izejvielas, taču tas nav iespējams jau minētā iemesla dēļ. Taču turpmāk, cerams, arī šis jutājums tiks atrisināts.

Jumta ražošana ir visai izdevīga lieta: 1 000 skaidu maksā 120 rubļus, ja no pasūtītāja materiāla — tad 80 rubļus. Tāpēc iekārtas izgatavošanai izliecotie 5 tūkstoši rubļu atmaksas

„Idejas mūsu, nauda — jūsu“

sies drīz. Ja pasūtītājs vēlas, skaidas iespējams apstrādāt ar antisepšuvielu.

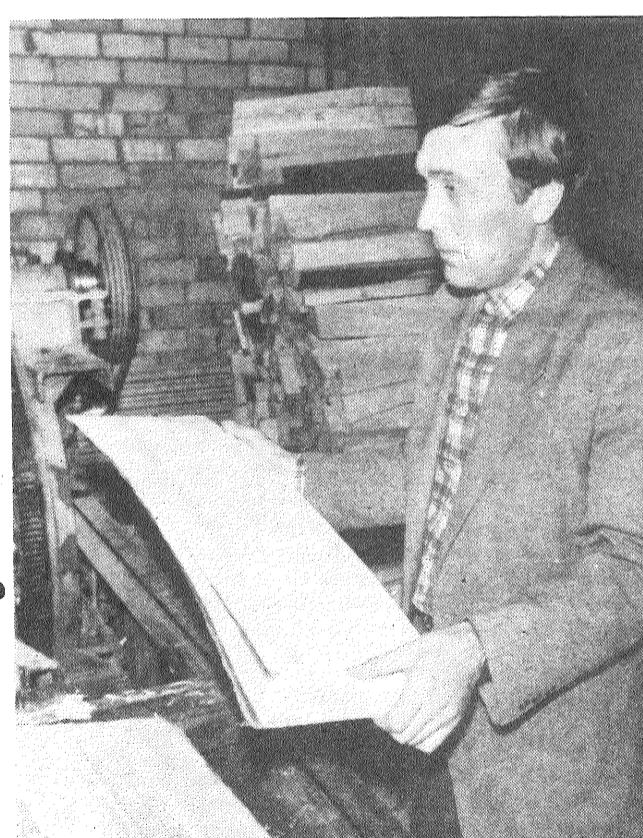
Kā pret šo darbošanos izturas Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombinātā, kur jumta skaidu plēšamā iekārtā uzstādīta? Un kā uzņēmumā skatās uz divu vadošo speciālistu vietnieku (Konstantīns ir galvenā inženiera, Juris — galvenā mehānika vietnieks) papildus nodarbi? Te, liekas, viss kārtībā: telpas, kur uzstādīta iekārtā, neviens sevišķi nebija vajadzīgas, abi strādā ārpus tiešā darba laika. Tomēr radusies arī doma par «at-

dalīšanos». Nebūtu slikti pārvietoties, teiksim, uz Jersiku — tuvāk koksnēi, taču tur nav telpu. Vai tiešām neatradīsies sponsors? Vai tiesām atkal noslēpēsim vajadzīgu lietu?

«Idejas mūsu, nauda — jūsu» minute — un 8 kapeikas, smaidīja Konstantīns, rādot divas pēc koksnēs smaržojošas, tīkko plēstas jumta skaidas. Nu ko — normāla, šodienai atbilstoša pīleja. Iraida KOROLOVA

• ATTELĀ: Juris Ancāns maiņa profesiju.

J. SILICKA foto

Vēl — sovhozs „Rudzāti“

• Atmiņā palicis pirms gadiem desmit viena rajona vadīšā darbinieka teiktais: «Ir ekonomiski atpalikušas saimniecības, bet ir vēl sovhozs „Rudzāti“...».

Sovhoza vadītājus sauca uz partijas rajona komitejas biroja sēdēm, strostēja, viņiem dāsnī dalīja partijas sodus, bet ar to nekas nebija līdzēts. Redzēja sekas, bet nemeklēja atpalīcības cēlonus, nesniedza savailīgu praktisku palīdzību. Rudzētos pat veselām piecgādem dzīvokļus neēja. Cilvēkiem nebija kur dzīvot, un viņi devās projām. Rajonā ar Rudzētēm samierinājās, kādi tie ir.

Rudzētu iedzīvotāji nav slinki, bet loti čakli un strādīgi laudis. Te līdz kolhozu iekārtai bija turīgas saimniecības, arī kopīgās saimniekošanas sākumā viss riteņā normāli. Kamēr bija cilvēki, kamēr bija darba darītāji.

Sešdesmitajos gados sovhozs „Rudzāti“ ienēma pirmsā vietas rajonā piena un galas ražošanā. No govīs to slauca ap 3 500 kilogramu gadā, nobaroja tūkstošiem cūku. Leokādīja Kurpnīce pirmā rajonā pārsniedza 5 000 kilogramu izslaukumu no govīs, Ignats Vilkušs bija slavens cūkopis. Viņu abu darbs tika novērtēts ar Lenīna ordeni. Rudzētos ieguva labas graudu augu rāžas.

Bet kolektivizācijas sistēma darija savu. Sovhozs bija izveidots tik liels, ka to nevarēja pārvaldīt. Vajadzēja elastīgus ražošanas vadītājus, bet tādi neatradās. Direktori un vadoši speciālisti maiņa saimniecību arvien gremdēja.

Neredzēdam perspektīvu, cilvēki no Rudzētēm alzplūduši projām. Tagad nav, kas lāgā zemi apstrādā, nav, kas govis slauci. Plašie tīrumi netiek apseti un aizaug ar krūmēm, fermās samazinās lopu skaits. So-

bet pagaidām ir vēl sovhozs „Rudzāti“. Un zeme nikt Jānis GURGONS

„Pingvīna“ pārinieki — Aizputē

Aizputes sausā plena fabrikas speciālisti nesen ciemojās līdzīga profila kombinātā Čehoslovakijas pilsētā Opočnā.

Mums loti lepatikās sausā saldējuma ražotne, tācū kolēgi nesteidzās mums atklāt tā izgatavošanas noslēpumus, — sakā Aizputes uzņēmuma direktors Laimonis Zariņš. — Atgriezāmies mājās, nekā neuzzinājuši. Bet domā par saldējuma ražošanu nedeva mieru. Devāmies turp vēlreiz. Prātojām gandrīz val par «rūpniecisko spiegošanu», tācū kolēgi paši nāca mums pretim... Tad sākās rūpīgs darbs.

LETA

Strādājam dienu un nakti. Tomēr savu esam pārikuši. Mūsu sausais saldējums atbilst stāptautiskajai klasēi, pēc tā ir pieprasījums.

Aizputē izgatavots jau simtiem tonnu aromātiskā produkta. To pieprasīja lielākoties kooperatori. Bet 20 tonnas nosūtītas arī Latvijas un Sveices kopuzņēmumam saldējuma veikalām «Pingvīns». Tas novērtēts atzinīgi, un firma pasūtījusi Aizputes saldējumu. Varbūt tas ir sākums ciešākā sadarbībai un īstām partnerattiecībām?

Ak, šīs rindas un ne tikai

Pārbūves gados, kas necerēti leiguši un nav saredzamas belgas ītādā — dzīves uzlabošanās, esam pieraduši pie daudz kā, arī pie bezgalīgām rindām. Tās tagad ir pēc visa, kas tik veikalos parādās pārdošanā.

Teic: stāvēšana rindā — sociāla ma pazīme. Bet tā ir arī sava veida aizstāža. Atcerēsimies pērnā gada rindas pēc sāls, sērkociņiem un zlepēm. Cilvēki nēma, cik varēja aiznest mājās. Tas pats atkarojās ar militiem, putraimiem un makaroniem. Tagad to veikalā brīvā pārdošanā valrs nav. Tikai pret taloniem. Mājās ar ūliem produktiem daudziem veselas noliktavas. Val visu sapirkto apēdiņi Sabojāsies un izmetis ārā. Zaudējumi! Kas par toli Citiem nav! Toties man ir atliku likām.

Izpirkli pat zivju konservi — visu laiku «neejošā» prece. Ja veikalā parādās cepumi (ne visai sen to bija pa pilnām), Izpērk momentā. Val esam kļuvuši tik ēdētīgi!

Lai nu pārtikas produkti (cilvēkam jaēd katru dienu), bet rūpniecības preces — kastroji, šķīvji, pannas, spāni... Arī to savajadzījes daudziem uzreiz. Neficu, ka šo liefu mājās nav (ir labākas val sluktākas), bet jāpērk, kamēr veikalā kļūst tukši.

Un rindas, rindas... Lāgā nejaušā, kas veikalā ievests, bet stājas rindā. Ko pārdos Preiļi universālveikals, gastronomā, tas no veikalā darbiniekiem kļūst zināms viņu draugiem un paziņām, viņi savukārt šo zīpu izplata tālāk. Un kad, piemēram, rīta jāver vajā universālveikals, tā priekšā ir nevis rinda, bet agresīvs pūlis. Veikalā pirms tiek tie, kam spēks un izveicība. Plīst durvju sluktī, apgāž īetes. Lai savaldītu pircējus, jāsauc milicija.

Par pircējiem, kas sfāv rindās. Te jau veidojas malīja. Pirmie stāvētāji ir gandrīz vieni un tie paši, pastāvīgie — sievietes, kas ir brīvas no darba vai strādā kantoforos, kur darbs var pagaidīt. Viņas pērk visu, pēc kā ir rinda. Nedomāju, ka savām vajadzībām vien. Nav ūaubu, ka «šīs pircējus» deficitā preces realizē tālāk.

Bet istie darbē darītāji darba latīkā rindās stāvēt nevar. Viņi paliek bez vajadzīgajām precēm, ir neapmierināti.

Noteicīji par visu, ko, cik un kad veikalos pārdot, ir tirdzniecības darbinieki. Plaukt blats, noliktavas preces tiek pieturētas visādām gadījumiem un visādām mērķiem, defītīs veikalā plauktos parādās tiekāt, kad «deg» plāns.

Pret šīm nekārtībām (pat rupjiem tirdzniecības pārkāpumiem) cīnīties vajadzētu gan vēlētām, gan izpildvarām, bet kur nu... Mūsu priekšniecība ir lecītīga un paceltīga. Priekšnieki rindās stāvot nav redzēti. Viņi ir paēduši un apģērbusies.

Jānis GURGONS

Jānis GURGONS

Krievu muižniecības pēcteči

● Oktobra nogalē pirmo reizi pēdējo 72 gadu laikā padomju nams Maskavā ar pilnām tiesībām varēja saukties savā vecajā — muižnieku nama vārdā. Tā sienās pēc ilga piespedu pārtraukuma no jauna pulcējās krievu muižniecības zieds, tās krievu muižniecības, kas izdzīvojusi par spīti visām tai liktajām ciešanām. Sakarā ar šo svinīgo gadījumu Maskavā ieradās krievu emigrantu pārstāvji, slavenu muižnieku dzimtu pēcteči.

Sarīkojumu, kas notika Krustu zālē, bija organizējusi krievu muižniecības pēcteču padome, kas nodibināta šī gada maijā. Šis savienības galvenais uzdevums — sabiedrības garīgā un tikumiskā restaurācija, muižniecības tradīciju atdzimšana. No muižnieku vidus kādreiz nāca ne mazums slavenu Krievzemes dēlu.

● ATTELĀ: krievu muižniecības pēcteču savienības sarīkojumā A. Trubeckis (no kreisās) ieradies no Parizes, A. Tolstojs — no Londonas.

TASS fotochronika

Diabēts — gadījuma slimība

● Kā prognozē Veselības aizsardzības vispasaules organizācijas eksperti, līdz 2000. gadam pasaule būs 120 miljoni diabēta slimnieku.

Daudziem slimajiem ik dienas nepieciešams insulīns. Efektīvāks ir tā saucamais cilvēciskais insulīns, ko izstrādā ar gēnu inženērijas palidzību. Patēcīties Vissavienības endokrinoloģiskā zinātniskā centra direktora I. Dedova un šajā centrā ietilpstosā diabēta institūta bērnu nodalas, vadītāja N. Lebedeva pūlēm, līdz 1991. gada beigām iepirkts cilvēciskais insulīns 26 tūkstošiem bērnu (tik daudz pašlaik ir mazo, no insulinā atkarīgo, diabētiku). Sarežģītāk ir ar pieaugušajiem slimniekiem. Valsti ražotajam insulīnam ir zema kvalitāte.

Zinātniskā centra bērnu nodalā nav redzamas parastās šķircles. Mazie pacienti lieto Dānijā un Dienvidslāvijā ražotos «zīmuļus» «Novopen» vai «Plivanpen», kas satur insulinu. Adatas šajos «zīmuļos» ir tik smalkas, bet pati ierīce tik vienkārša lietošanā, ka bērni paši sev var injicēt zāles.

● ATTELĀ: mazie pacienti ar dānu «zīmuļiem» «Novopen» paši sev ievada zāles.

TASS fotochronika

No redakcijas pasta

Bez sevišķas steigas...

25. novembrī pēc ierašanās no Rīgas Līvānos ar vilcienu plkst. 9.20 visu dienu nācās pavadīt autoostaciā. Autobusu galdaļa joll daudz cilvēku, jo slidenais ceļš nebija nokaisīts ar smiltīm. Zvanījām uz Preiļu autoostaciļu, bet tur neviens pat nepacēla klaušuli — nebija ne tikai kārtējais, bet arī dežurējošā dispēcera. Beidzot aptuveni platos vakarā sazvanījāmies. Mums atbildēja, ka autobuss izbrauks no Preiļiem plkst. 18.10. Kas notika, kad sākās lekāpšana autobusā, pat grūti aprakstīt. Turklat ūterim

pašam nācās pārdot bļutes, jo Līvānu autoostacijas kārtēje nebija ieradusies.

Labi — mēs, pārdzīvojuši daudz nepātkamus brīžus, Preiļos nokļuvām. Bet ko iai saka tie cilvēki, kurš vajadzēja braukt uz Vārkavu, Silajānēm? Autobusu satiksme bija paralizēta visā rejonā.

Gribam jautāt: kāpēc kālmju — Jēkabpils rojānā ceļā bija izbraucami pat apledojuša apstākļos, bet mūsu ceļu darbinieki un komunālais dienests kārfejo reizi «nogulēja»? Protams, var

saizbildināties, ka nepieciešamīkas, nav benzīna, smilšu utt. Neveagā! Atbilde, mōsūprāt, ir tāda, ka tie, kas ir atbildīgi, kārtējo relzi izrādījās nesagatavoši ekstremai situācijai, acīmredzot, cerēdam, ka rudenī ziemā nomainīs ne tik drīz. Mēs vienkārši nespējam izprast šādu ceļu dienestā atliekumi pret saviem tiešajiem plenokumiem un gribam cerēt, ka turpmāk ilks izdarīti attiecīgi seicinājumi.

Sezonova, Gžibovska, Meļuha, Skudra, Jegorova un citi pasažieri

tehnikas, lai ceļus nokalsitu. Mēs vienīgi varam laipni palūgt ceļu darbiniekus sniegt atbildi uz jautājumu: «Kāpēc bija tāda nejēdzība jau pirmā apledojuša laika un kas plānots turpmāk, lai ziemu aizvadītu kaut cik normāli?». Ceram, ka tādu atbildi no Preiļu 24. ceļu remontu un būvniecības plānvaldes saņemsim. Jo vairāk tāpēc, ka tā vajadzīga ne jau redakcijai, bet gan rajona ledzīvotājaiem.

REDAKCIJAS PIEBILDE. Pirmdienas rīts redakcijā sākās visai nemierīgi — par apledojušajiem un neizbrācumajiem ceļiem sādējās daudzi autobusu pasažieri un individuālā transporta iepriekšnieki. Vēl vairāk — apmēram plkst. 12.00 Preiļu autoostacijas kārtēje turpināja nepārdot bļutes pasažieriem, jo lieļākā autobusu daja nevarēja izbraukt savus māršrutus. Visiem, kas mums sādējās, varam pazīpot: dienīzel redakcijas rīcībā nav ne smilšu, ne

Šomēnes jaunumu plauktā

Daudzās pasaules valstīs narkomānijas izplatība rada draudus sabiedrībai. Arī situācija Latvijā dara mūs uzmanīgus. A. Niedres un J. Strazdina grāmata «NARKOMĀNIJA UN TOKSIKOMĀNIJA» veltīta šiem jautājumiem. Tajā skartas narkomānijas apkarošanas un profilakses problēmas, aplūkoti dažādi narkomānijas veidi, to atklāšana un ārstēšana.

Interesenti par Latvijas vēstures aktuāliem, bet maz izpētiem jautājumiem — «baltajām lappusēm» laika posmā no 1917. līdz 1950. gadam var ielūkoties krājuminā «PRETSTATU CINA».

Kas ir matemātika? Kad un kur meklējam tās pirmsākumi? Skolēniem un studentiem, cītem, kas interesējas par matemātikas veldošanos no senatnes līdz mūsdienām, uz šiem jautājumiem sniegs atbildi Z. Brieža grāmata «IZCILIE MATEMATIKI», kur kronoloģiskā secībā doti 25 matemātiku dzīves un darba apraksti.

Savukārt arodvidusskolu, tehniku audzēkņiem un individuālajiem šuvējiem adresēta M. Kavčes grāmata «SIEVIEŠU APGERBIS», kurā aplūkoti sieviešu vieglā apģērbu izgatavošanas pamati, masu un individuālajā rāzošanā, sniegti izstrādājumi izgatavošanas secības apraksts.

Sērijas «Piedzīvojumi, fantastika, celojumi» cienītājiem piedāvājam J. Senkeviča darbu «TIGRIS OKEANA», no kura uzzināsiet par starptautisko ekspedīciju, kura centās noskaidrot, cik tālu un cik ilgi okeāna var burāt meldru laiva.

Bet priekšstatu par mūsdienu Itāliju gūsiet, izlasot V. Malīševa grāmatu «PINIJA VĒJĀ». Autors — stāsta par šīs tautas sadzīvi, paražām nacionālo raksturu, savdabīgām pilsētām. Vairākus gadus strādājot Itālijā, autors iepazinis arī šīs zemes negatīvo parādību saknes: ekonomiskās krīzes, noziedzību, politisko nestabilitāti.

E. Jakubaiša populārzinātniskā rokasgrāmata «INFORMATIKA», domāta lasītājiem, kuri vēlas ieizpazīties ar informācijas apstrādes metodēm un līdzekļiem. Darbā ietvertie jautājumi būs saprotami arī lasītājam bez speciālām priekšzīnāšanām.

Kino draugus var ieinteresēt krājums «LATVIJAS KINO». Ilgu gadus pastāvēja uzskats, ka līdz padomju varas nodibināšanai Latvijā nekāds kino neesot bijis. Krājumina sastādītāji cer, ka ar šo darbu dos kaut nelielu priekšstatu par nacionālās kultūras vēstures atzaru — latviešu kino laikā no 1920. līdz 1940. gadam.

Krājns albums veltīts Rīgas Vēstures un kūgniecības muzejam, kurā glabājas ap 400 000 ar Rīgas vēsturi saistītu muzejisku priekšmetu. Šis izdevums ir kā nelieels ieskats muzeja bagātajās krātuvēs un Rīgas pilstās vēsturē.

I. Kārklinā «MŪZIKAS LEKSIKONS» paredzēts mūzikas skolu audzēkniem, kā arī plašam interesentu lokam, kurus piešaista mūzika. Vārdnica ir ilustrēta. Tajā skaidroti mūzikas vēstures, estētikas, stilu, virzienu u. c. jautājumi.

Bet, ja esat vēsturisko romānu cienītāji, šoreiz varam piedāvāt J. Druces darbu «BALTA BAZNICA». Saja romāna spilgti un pārliecinoši rādīti tikumi, kādi valdīja Katrīnas II galmā, kā arī pati keizariene, Potjomkins, brāli Zubovi u. c. vēsturiski tēli.

Par Kārļa IX valdīšanas laiku uzzinām no P. Merimē grāmatas «DUBULTA MALDINĀSANĀ», kurā bez minētā romāna ietveras autora 12 labākās noveles. Apgāds «Artava» laidis klajā A. Eglīša dzēju krājumu «SVE- SAIS CIRVIS CERT UN CĒRT». Tas iznācis sērijā «Latviešu trimdas rakstnieku darbi».

M. JELISEJEVA, Preiļu rajona centrālās bibliotēkas bibliogrāfe

Zemnieku no ratiem neizmetīsi

Aluksnieši ar piena produktiem nav izlūtināti. Kad vietējā tirgū sviestu, biezpienu un krējumu sāka pārdot Mārkalnes pagasta zemnieks Igors Kols, daudzi atvieglojti uzelpojā. Taču reiz, kad pircēji kā parasti bez liekas domāšanas vēra valā naudas macīpus, kur gadījies, kur ne — tirgū uzrādās sanitāri epidemioloģiskās stacijas pārstāvis. Ieraudzījis I. Kolu, viņš it bargi zemnieku norāja, jo, lūk, mājās ražotus piena produktus varot ēst tikai paša ģimene.

Tirgus noteikumi gan atļauj pārdevējam likt galda savu preci, bet izrādās, ka ne visu. Attiecībā uz piena produktiem esot instrukcija,

kas šādas preces realizāciju aizliez. To uzzinājis, I. Kols par lielu apbēdinājumu «kundēm» no tirgus aizgāja. Labi, ka ne uz ilgu laiku. Driz vien viņš atkal bija klāt...

Noskaidrojās, ka sanitāri epidemioloģiskā stacija līdz šim bija vadījusies pēc novecojušām instrukcijām un nebija papētijsi mūsu republikas nostādnes šai jautājumā.

Sobrīd daudzu aluksniešu galda atkal ir dzeltens sviests un garšīgs biezpiens. Ar pašu mājās saražotajiem labumiem tirgū brauc arī citi Mārkalnes pagasta zemnieki.

Ieva PĒTERSONE, LETA korespondente

Galvenais redaktors Pēteris Pīzelis

Laikraksts «Novadnieks» iznāk kopš 1950. gada 29. marīja otrdiennās, ceturdiennās un sestdiennās.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļi, Aglonas ielā 1.

Tālrunis uzziņām: 22305.

Izdoti apgāds «Avīzes», Rīga, Brūnīleku ielā 47.

Izdevējdarbības licence Nr. 000069.

Iespējoties ražošanas apvienības «Lītta» Daugavpils tipogrāfijā Valkas ielā 1. Ofsetiespiedums.

Metiens 13962 eksemplāri (latviešu valodā — 10009 eksemplāri, krēvu valodā — 3953 eksemplāri).

Pas. 1261.

Indeksas 68169.

ORIENTĒŠANĀS sports guvis lielu atsaucību Rožupes devīngadīgās skolas skolēnu vidū. Orientieristi sacensās visplašākajā sporta laukumā: viņu stadijons ir mežs. Sacensības notiek visos gadalaikos, dienā un naktī. Tām avinām ir romantiska pieskaņa. Orientēšanās sports ir arī lieliska atpūta nedēļas nogalē masu sacensībās.

Sagaidot Latvijas Republikas neatkarības proklamēšanas 72. gadienī, no visas mūsu republikas tuvumā un tāliem novadiem, kā arī kaimiņu republiku jaunie orientieristi no Igaunijas un Lietuvas pulcējās Jūrmalā. Seit jau otro gadu pēc kārtas notika 2. tautas orientēšanās sporta sacensības «Atmodas kauss-90».

Arī mūsu skolas 16 jaunie orientieristi labā noskoņojumā devās uz sacensībām, lai pārbaudītu savu

prasmi un iemājas svešos apstāklos. Skolēni mērojās spēkiem dažādās distāncias dienas un nakts apstākļos.

Lielās veiksmīgās jaunie orientieristi veic markēto distanci, kur tika pārbaudītas sportisti uzmanības un precīzitātes spējas. Svētku dienā, 18. novembrī devāmies pavēles distāncē, kur jau agrā rīta stundā drosmīgos gaidīja vinentie kontrollpunktī priežu pakalnos. Ik pēc minūtes dalībnieki atstāja starta vietu. Vienā rokā — karte ar izmēriem kontrolpunktēm, otrs — kompass. Priekšā — gari kilometri pa svešu mežu. Pilnībā jāuzticēs kompasam, jāpatur prātā noskrētā

Kājas nedrīkst skriet ātrāk par domām

distance. Kontrollpunktī ne vien jāatrod, bet arī jāizvēlas pašs Tsākais ceļš uz tiem. Orientējoties apvidū, kājas nedrīkst skriet ātrāk par domām.

Teicām «Uz redzēšanos» meža stacionām, ar lielisku noskoņojumu un gandarīti par paveikto četriem mējup.

Biruta KALNĪŅA.

Rožupes devīngadīgās skolas tūrisma pulcīja vadītāja

ATTĒLĀ: Rožupes jaunie orientieristi — sacensību «Atmodas kauss-90» uzvarētāji.

J. SILICKA foto

NO LATVIJAS REPUBLIKAS MINISTRU PADOMES LĒMUMA Nr. 169

«PAR LAUKSAIMNIECIBAS PRODUKCIJAS IEPIRKŠANU VALSTS VAJADZĪBĀM»

Liellopu, cūku, aitu, kazu un zirgu valsts iepirkuma cenas

LIELLOPI

Augstākā nobarojuma liellopi, 1. kategorijas teļi, bullēni vecumā līdz diviem gadiem, kuru dzīvsvars ir 300 kilogramu un vairāk un kuri atbilst augstākā nobarojuma normām neatkarīgi no zemādas tauku kārtas — 4810 rubļi par vienu tonnu dzīvsvara.

Vidējā nobarojuma liellopi un otrs kategorijas teļi — 4010 rubļi par vienu tonnu dzīvsvara.

Liellopi zem vidējā nobarojuma — 3000 rubļi par vienu tonnu dzīvsvara.

CŪKAS

Pirmā kategorija — jaunās bekoncūkas maksās 4750 rubļus par vienu tonnu dzīvsvara.

Otrs kategorija — gaļas jauncūkas, arī puscūci maksās 4420 rubļus par vienu tonnu dzīvsvara.

Trešā kategorija — speķa cūkas, arī sivēnmātes un veprī maksās 3970 rubļus par vienu tonnu dzīvsvara.

PREIĻU LINU FABRIKA

pārdod presētus spaļus.

Cena — 85 rbī. par tonnu. Izziņas pa tālruni 22760.

8. AK LIVĀNU FILIĀLE

aicina darbā automehāniki.

Uzziņas pa telefoniem: 44031, 44142.

PĀRDOD māju Livānos, Rīgas ielā 172/174.

MAINA trīsistabu dzīvokli pret diviem dzīvokļiem. Visi ar ērtībām. Tālrunis 21622.

2. decembri plkst. 14.00 pirmo reizi rajona kultūras namā uzstājas 1. starptautiskā austrumu cīņu festivāla laureāti — Biķiņi provin-

ces (Dienvidvjetnama) CINAS MĀKSLAS KUNFU GRUPA.

Ieeja — 3 rbī. Bilešu iepriekšpārdošana.

Ir sāpes, ko nespējam dalīt uz pusēm.

Nav tādu vārdu, kas mierināt spētu...

(O. Lisovska)

Dalāmies bēdās ar Rutu Vēverei, no MATES uz mūžu atvadoties.

Rajona padome un izpildkotēja, pagastu izpildkomitejas

Koks kails zarus stiepj Kā rokas sāpēs. Un salna sakrīt uz tiem Kā izrīnīts — kāpēc.

(D. Avotīna)

Kad INARAS PASTERES mūža gājums apstājies kapu kalnā, izsakām dziļu līdzjūtību tūviniekam.

Padomju saimniecības «Rūdzātī» administrācija un arodkomiteja